

© Editura EIKON

București, Str. Smochinului nr. 8, sector 1, cod poștal 014605, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național
al Cercetării Științifice din România (CNCS)

Descrierea CIP este disponibilă la
Biblioteca Națională a României

ISBN: 978-606-711-444-7

Coperta I și IV - compoziție digitală de Silvia Andrucovici.

Foto coperta I - Vasile Andru

Editor: Valentin Ajder

Vasile Andru

Opt chipuri ale singurătății

(Proză)

Cu un cuvânt introductiv de
Marian Popa

E I K O N

BUCUREȘTI, 2016

VASILE ANDRU s-a născut la 22 mai 1942, în Bucovina, Regatul României. Este prozator și eseist, membru al Uniunii Scriitorilor și al PEN-Clubului. Studii universitare la Iași, absolvite în 1965. A fost profesor, a predat cursuri la Facultatea de Filologie din Suceava 1967-1974; și la Facultatea de Ziaristică din București 1991-1993. Redactor principal la „Viața Românească”, peste două decenii, până în 2006. Stagii de practică Zen, în Centrul Deshimaru, La Gendronniere 1991. Stagii de Vedanta, cu bursă Sivananda, la Neyyar Dam - India 1992, 1996. Retrageri spirituale pe Muntele Athos 1997, 1998. Rezidență episodică în Noua Zeelandă 1999, 2000. A făcut parte din stafful Fundației Internaționale Balkanika, 2001-2012. Din 2007 este redactor la revista „Lumină lină / Gracious light” din New York.

SCRIERI. Selectiv: a) romane și povestiri: *Iutlanda posibilă*, 1970; *Mirele*, 1975; *Arheologia dorințelor*, 1977; *Noaptea împăratului*, 1979; *O zi spre sfârșitul secolului*, 1983; *Turnul*, 1985; *Progresia Diana*, 1987; *Muntele Calvarului*, 1991; *Păsările cerului*, 1999; *Grădinile ascunse*, 2006; *Veacul meu, fiara mea*, 2014. b) cărți de antropologie culturală și spiritualitate: *Viață și semn*, 1989; *Terapia destinului*, 1994; *India văzută și nevăzută*, 1993; *Yatra*, 2001. În căutarea raiului promis. Mistici din Carpați, 2009; *Istorie și taină la Muntele Athos*, 2001; *Întâlniri cu maeștri și vizionari*, 2001; *Isihasmul sau meșteșugul liniștirii*, 2002; *Psihoterapie isihastă*, 2010; *Geografia sacră și profană a vieții*, 2015; *Peregrin în centrul lumii*, 2016.

Cuprins

Cuvânt introductiv	7
Doamna Sharma sau <i>O femeie la pragul sorții</i>	11
Ruxandra față în față cu Ludmila	17
Sophie cea zilnic muritoare	33
Basarabeanca Olga și gruzinul Iracli	48
Pelerinul și frumoasa Carolina	61
Dublul meu stohastic sau <i>La Rodos, boicotând sfârșitul lumii</i>	73
Doctor Fausta	99
O fică a Indiei (Niraji)	117
Colofon	170

...și închină cu care tot aceea repartizată unui act anual într-un bordel. Dar în curtea aceasta nu există însoțitor sado-mazo-chist și nici chiar adulterii.

În aceste povești nu vei întâlni nici cea mai subtilă reprezentare a virtuții penetrală sexuale. Dar vei găsi pe neașteptate, înfățișări superlatice.

Cuplul lor angajează constant un alchimist bălăhar care realizează unidimensionalizarea și globalizarea iubirii prin forme apartenând celor mai variate locuri: India și Balcanii, Noua Zeelandă și România, rinourile slave de la râșniță. Pentru noi, narapile anilor, afinități electrice care înscenau împănare în deslășuire dulce atreacă. Și, în acest raport, încă o remărmă în-o vreme când căsătoria a devenit monedă-mărunță curentă, povestitorul Andrei Popa în strălucirea lui notorii suflăpă defunct de Tolstoi și Cehov și Dosztoievski.

Si e mai puțin, că aici nu se exclude melodrama, ci doar formularea ei laică. Sună auzul și crâmboi literar modern disprețuitor melodramă. Dar ce este mai chin și amuzant ca și ieri în lume, doar melodrama? De ce ar trebui să evităm de cine curajoasă omul și iubirea mărșăluș?

Așadar, cititor curioasă, chestia acestor povești și poezie ci ele în vorbă sugestiv și curaj și fi împănăți propriile tale esecuri pe care să le regrepi la urmă.

Marjan POPA

DOAMNA SHARMA

sau

O femeie la pragul sorții

1.

Cu ani în urmă, am fost oaspete la Fiicele lui Brahma, în Rajastan. Soseam cu întârziere, din varii motive, dar asta nu le-a supărat, ci a sporit bucuria vederii; căci întârzierea se potrivea cu imaginea călătorului așteptat de peste mări și țări.

Era soare, erau palmieri, în marele palat era armonie și învățătură. Mi-au arătat casele și munții, am făcut meditație în *mandapam*, zilele treceau repede.

Mi s-a dat, la venire, un însoțitor: Gill. Acesta, văzând că legasem un dialog bun cu Doamna Sharma, s-a retras elegant.

Doamna Sharma este micuță și brună, o fiică a Indiei centrale; dar acum trăia în emigrație, și venise aici, ca și mine, pentru sărbătoarea Lotusului. Doamna Sharma este celibatară. Dar am aflat de la ea că celibatul nu-i obligatoriu aici și că unele din Fiicele lui Brahma erau căsătorite. Ele continuau și după căsătorie să ducă o viață spirituală. În aceste condiții erau posibile doar mariaje mistice, cred.

Fiicele lui Brahma umblau îmbrăcate în *sariuri* albe, spatele gol la vedere, cam seducătoare. Însă mediul sobru, lucrarea zilnică, asceza, făceau ca ispita și vocea sălbatică a speței să se domolească.

2.

Într-o zi, la ieșirea din *mandapam*, m-am întâlnit cu Sharma în mod neașteptat, și surpriza vederii ne-a însuflețit brusc unul spre altul: ne-am prins de mână și ne-am apropiat strâns tâmplele, frunțile. Evident, am fost văzuți. Un asemenea gest, o asemenea afișare a emoției, în India tradițională echivalează cu o cerere în căsătorie..., adică te angajează foarte mult.

Apoi, la masă, Sharma nu l-a lăsat pe ministrant să mă servească; ci a vrut să mă servească ea cu mâna ei. A fost frumos, a fost ca într-un ceremonial al vechilor case indiene.

La program nu ne vedeam, eram în „atelier” diferite. Dar ne-am văzut la templul Dilwara, în zori. Am ieșit din templu și am stat în crângul sacru, eram și noi singuri un moment, păcatul plutea în aer, în toată puritatea lui.

I-am spus Sharmei că vin zilnic în acest loc, după program; era locul unde-mi făceam însemnările, locul meu de scris. Și a doua zi ne-am întâlnit aici, adică Sharma Devi m-a găsit stând pe lespezile de marmură, scriind pe genunchi la romanul pe care-l începusem în India, numit: *Rămas bun, iluzie!*

Și iarăși ne separam pentru „atelier”, și ne căutam la ora mesei cu bunătăți asiatice.

Văzându-mă iarăși la masă cu Sharma, prietenul Gill spune:

„Tu ai o *karma* foarte bună cu Sharma”.

Auzeam la ei expresia „*să ai karma bună cu cineva*”. Așa înțelegeau ei atracția între doi oameni, magnetismul sufletesc între noi.

La ei, totul este pus în termeni de soartă, de *karma*, nu de atracție sexuală. În tot ce ni se întâmplă este un mesaj de veșnicie.

3.

Începe o nouă zi în munții Indiei, un dar al Domnului. Apare Sharma, mă ia de mână, zice:

„Hai în Auditorium; la ora 10, Dadi Janki se întâlnește cu oaspeții estici și vestici!”

Mergeam, ascultam, Estul și Vestul se întregeau definitiv, în această lume fracturată, atomizată.

Apoi aveam întâlnire cu Sora Jayanti, ca să confirme participarea mea la Transmisia mesajului vizionar, pe 16 februarie. Aveam un dialog foarte oriental: cuvinte puține și metalimbaj mult. Ne vedem aurele. La urmă, ea zice: „Miracolul depinde de trăirea ta interioară. Ușa este deschisă.”

M-am întretăiat pe alee cu juna Ng (în chineză, numele Ng înseamnă „floare”). Voiam să trec repede, dar ea mi-a spus, bucuroasă: „Tu ai o *karma* foarte bună cu doamna aceea micuță.” Această declarație neașteptată mă făcea să mă simt liber de tot. Ei erau toți marcați de idealismul vieții: tot ce se întâmpla în imediat ținea de *karma*: era înscris în mari proiecte universale. Ei conștientizau

astfel că omul nu-i un simplu ghem de oase și emoții, ci parte dintr-un angrenaj cosmic, iar clipa de față este un rezultat al întregii istorii a viului.

Sigur că se poate trăi și fără o asemenea perspectivă, iar majoritatea muritorilor trăiesc fără să știe sau fără să le pese de conexiunile ființei și de faptul că viața este mai vastă decât viața.

Apoi am mers să ne-ntâlnim cu vizionara Dadi Gulzar, care stătuse trei săptămâni în transă, în comuniune continuă cu spiritul Tatălui, contopită cu El, iar acum dădea semne că iese din transă, pregătind să aducă pentru noi mesaje din chiar inima *Dharmei*.

Am stat la șapte metri distanță de vizionară, ascultându-i la început glasul interior, apoi pe cel fizic; vorbea în limba gujarati, Sharma îmi traducea, erau fraze oraculare și tonice. Deși știa totul despre ceea ce urma să ni se întâmple, ea nu intervenea, nu ne oprea să ducem mai departe cele ce am început. Ea știa că natura termină totdeauna ceea ce a început.

4.

Jubileul Lotusului s-a terminat în noaptea transmiterii mesajului vizionar.

Am plecat în ziua următoare.

Sharma m-a condus la locul unde mă aștepta mașina spre Ahmedabad. Șoferul ne zorea, că avea drum lung de făcut. Dar Sharma nu se urnea din loc. Între noi se crease dependența aceea care aduce suferință. În limbajul ei, asta însemna că în loc să ardem *karma*, noi o tot alimentăm.

În loc să ieșim din lanțul cauzalității, noi ne lăsam strânși de el.

Ne-am apropiat iarăși frunțile și tâmplele, cu disparea fericirilor.

I-am spus că mai rămân în India 3 luni. Doar 3 luni! Așa plănuiam. Ce urmări amare va avea această informație relativă! India este foarte mare și, ca să-mi împlinesc tot proiectul călătoriei, a trebuit să rămân încă 5 luni, în loc de 3, cât credeam atunci.

5.

În iunie m-am întors la București. Acasă, la cutia poștală, am găsit un bilet de la Sharma, pus acolo *cu mâna ei*. L-am luat cu înfrigurare. Îmi scria că venise în România, după 3 luni, cum îi spusese eu că mă întorc, credea deci că voi fi acasă. M-a așteptat. Prima noaptea a petrecut-o lângă ușa mea, vecinii s-au alertat, abia a doua zi au găsit un cunosător de engleză care i-a tradus ce știa ei: că eram plecat în India și încă nu venisem. Sharma a așteptat șapte zile, apoi a plecat.

Am citit biletul de câteva ori, cu amărăciune și euforie. Sharma nu avea tonul revendicativ, nu mă certa. Zicea, cu resemnare, că așa a vrut soarta. Faptul că nu m-a găsit la București, zicea, nu însemna că destinul vrea să ne separe, ci mai curând vrea să ne pună la încercare.

Sharma ardea în miezul vieții mele acum. Venise de la 10 000 de kilometri, pentru noi!

De ce a riscat să vină fără să stabilem o întâlnire în prealabil? Voia să îmi facă o surpriză din acelea mărețe, care transfigurează toată țărâna din noi? Sau, prin aceasta,

voia să întrebe destinul, lăsându-se în puterea lui. Este un fel de pariu cu Dumnezeu, din care pierzătorii câștigă raiul.

I-am scris că am venit acasă. I-am scris cu laudă, cu nădejde.

Mi-a răspuns din continentul ei, din legenda ei.

Apoi s-a așezat tăcerea.

Dar cred că într-o zi ea va suna la ușă, aici. Numai Sharma este în stare să apară deodată, de la capătul lumii, pentru o întâlnire pe care o dorește, dar o lasă în mâna sorții, știind că cele predestinate se vor împlini neapărat. Va veni.

Sau într-o zi, voi porni eu spre ea, voi lua avionul, voi zbura peste mări și țări, îi voi sosi fără veste, ca o surpriză care transfigurează țărâna din om, sau ca o altă întrebare către destin.

RUXANDRA

FAȚĂ ÎN FAȚĂ CU LUDMILA

1.

Voi povesti despre Ruxandra care, emoționată de frumusețea unei rusoaice, i-a spus soțului ei: „Du-te cu ea, acum; este cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată”.

Lucrurile s-au petrecut astfel.

Ruxandra și Anton se aflau într-un grup, o delegație de tineri, în schimb de experiență (termen de epocă) la Novgorod. Era un program finanțat de ARLUS, îmbinare de turism și activism.

Au călătorit cu trenul, au trecut granița pe la Vicșani – Vadul Siret, drum de noapte. Au dormit la cușetă.

La Novgorod au ajuns într-o dimineață superbă, cu soare, cu biserici vechi, și cu fluviul Volhov care tăia orașul în două. După ce s-au instalat la un cămin, au vizitat uzina de mecanică fină, ținta unu a delegației. Acolo, grupul de tineri români a fost îndreptat spre secția de montaj aparate radio, unde lucrau în majoritate fete, toate nubile și îmbietoare. Anton a fost atras de Ludmila, din prima zi.